

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. Vade, vende quæ habes. Hoc amanti cœlum paupertas est, quod
amanti terram, divitiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

III. PUNCTUM.

Gen. 14.
lib. 14.

PATET igitur quam sit verendum ne quod tibi deest ad perfectionem, desit ad salutem. Quandoquidem ille ipse affectus, qui cum venialis tantum est, impedit perfectionem, transire potest in mortale, & in ipsa morte permanere, sicq; salutem avertere. *Species deceptis te, & concupiscentia subvertit cor tuum.* LAPIDES excoquant aquas, & alluvione paulatim terra consumitur. Et hominem ergo similiter perdes. Tu de aliis hominibus id forte concederes, sed de te nunquam id metues. At satius esset de aliis bene sperare, & de te magis metuere, cum vix ullus sit qui roties à pravitate affectus fuerit revocatus, in qua si diutius permanes, peccatum tuum jam non superbiæ, non invidiæ, non inmunditiæ, aut aliud quid simile censetur apud Deum, sed obstinationis & pertinaciæ, cujus finis vix alius quam finalis impoenitentia. *Deducet eos in puteum interitus.* Sicut enim in puteum qui decidit non potest inde si- cut vellet emergere: sic à pervicaci concupiscentia non resilitur.

144

Sautem Augustinus legit puteum corruptionis.

& ait esse tenebras submerisionis. *Deducit illos Deus in puteum corruptionis, inquit ille, non quod ipse sit auctor culpa ipsorum, sed quod ipse sit iudex iniquitatum eorum. Tradidit enim eos Deus in Concupiscentias cordis eorum. Amaverunt enim tenebras & non lucem: dilexerunt tenebras & non visionem, nam ecce Dominus IESVS eluxit universum mundo; Et post nonnulla de iis qui ab eo se separant, sic concludit. Quid passuri sunt nisi in puteum corruptionis ituri? Quid sicut culpa est concupiscentiæ quæ corrumpit mentem, ita illius poena est ut fiat inde puteus corruptionis, atque interitus in quo hi omnes pereant qui se in illud præcipites agi sinunt. Ne quid leve unquam putet & contemaendum, quod à prava vides oriri concupiscentia; semperque ora cum Sapiente, *Extollentiam oculorum meorum ne dederis mihi: & omne desiderium avertit à me.* Eccl. 25.*

Videri etiam potest in 2. parte, Dominica Septuagesimæ. Ubi hæc declaratur Veritas:

Quæ causa est cur pauci salvi sint, hæc in se causa est cur ex illis forte non sis.

FERIA TERTIA.

ADOLESCENTI CHRISTVS CONSILIVM PERFECTIONIS SUGGERIT.

Ait illi Iesus, si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in Cælo. & veni, sequere me. Matth. 19.

VERITAS PRACTICA.

Hoc amanti Cælum paupertas est, quod amanti terram divitiæ.

Abundans Divitiis, cognosces te non ita cælum diligere, quàm mundanum amas mundum.

I. PUNCTUM.

SENSVS ET RATIO EST Quia amanti cæli media qua illi acquirando deservunt tam chara sunt & optata, quàm amanti terram suam vitam præsentem chara sunt illa que huius vita deservunt.

Sed cælo acquirendo paupertas est medium tam opportunum, quàm sunt divitiis præsentis vite conservanda.

Igitur hoc amanti cælum paupertas est, quod amanti terram Divitiis. Vel cerè si paupertas non est ita tibi chara & optata, quàm sunt

HOC est unum quod deerat Adolescenti ut quam oprabat foelicitatem æternam securius assequeretur, nempe ut vellet esse perfectus, atque ut perfectus esset se suis denudaret bonis, ac pauper pauperem Christum sequeretur.

Quod quàm malè infansus adolescens acceperit, videbitur postea; sed quàm verè id Christus consulere, quamque illud quod consulit, sit optandum ad æternam illam aspirantibus Beatitudinem, nunc ex proposita Veritate videndum est.

II. PUNCTUM.

Nempe hoc amanti celum paupertas est, quod amanti terram vel mundum, vel presentem hanc vitam, sunt divitiæ. Quid enim sunt mundano divitiæ, nisi mediæ a quædam mundo colendo, seu vitæ præcænti commodius transigendæ & conservandæ? Quid est verò paupertas, nisi medium cælo comparandus? At nonne qui amet cælum, tam vehementer amet & colat quæ cælo acquirendo deserviunt, quàm qui terram amat, terræ commoda diligit?

Hoc est primum expendendum in quo propositæ Veritatis fundatur ratio, & in quo declarando tria hæc distinctè sunt enucleanda.

Primum est quod qui amet finem aliquem qui certis quibusdam mediis comparetur, tanti amet hæc media, quanti finem ipsum. Nam ratio boni quod est objectum potentia voluntatis, ait S. Thomas, invenitur non solum in fine, sed in his que sunt ad finem; nec est propriè voluntas sed velleitas, nisi sic simul voluntas omnia quæ sunt anplectenda complectatur, ut ex eodem sæpe jam diximus.

Secundum est, quod sicut ad hanc vitam conservandam aut foeliciter transigendam sua sunt certa quædam media, sic ad æternam possidendam quis dubitet, quis ignoret opus esse Fide, Sacramentis, operibus, & aliis quæ ad sanctimoniam spectant sine qua nemo videbit Deum, inquit Apostolus.

Tertium, hinc denique manifestè patet, quod amanti cælum mediæ illa quæ cælo acquirendo deserviunt tam sunt chara, quàm amanti terram sunt terræ commoda, seu presentis vitæ subsidia seu quæcunq; media dici possunt. Fieri quidem potest sæpius ut non sit nec sentiatur tantus cæli amor quantus terræ, nec proinde tantus ardor in cæli mediis comparandis, quantus in terrenis & mundanis; sed ponamus paritatem affectus erga disparatæ finem, tunc certè sequetur etiam ejusdem affectus paritas circa diversa media quæ ad suos fines ducunt, quia generatim de quocunq; sine asseritur, quod qualis est ejus appetitus sive amor, talis pro suis eorum est sine quibus attingi non potest finis; aut si mediis languet amor, languet & finis; si mediis nullus, nullus & finis, quidquid dicat & sentiat, vult & non vult piger, vult finem, & non vult media, sicque absolute nec vult ipsum finem ut supra probatum est.

O quàm hinc multi falluntur, qui se putant velle humilitatem qui nolunt humiliationem!

SED cælo acquirendo paupertas est medium tam opportunum, quàm sunt divitiæ presentis huic vitæ conservandæ.

De paupertate Evangelica sermo est, non de alia quavis; non de involuntaria, non de philosophica, non de apparente & supposita. Ut sit autem paupertas Evangelica, tribus his esse debet ornata circumstantiis, nempe sit Voluntaria, sit universalis omnium quæ possideri possint, sit denique propter Christum sequendum, sive propter æternam vitam.

Tribus porò modis hæc etiam exerceri potest paupertas. Primum cum quis conditione pauperis & inops inopiam suam libens volensque patitur, & de necessaria reddit liberam ac voluntariam, dicitur cum Tobia: pauperem quidem vitam gerimus, sed multa bona habebimus si timuerimus Deum, & recesserimus ab omni peccato, & fecerimus bene. Secundo cum quis aliqua legitime possideret hoc tantum animo ut in necessarios suos usus impenderet, nec in ipso rerum usu, rerum affectu moveretur, nec res sibi superfluas reservaret aut in vanos usus distraheret, sed charitati totum daret quod cupiditati subtraheret, ut ait S. Leo. Tertio denique cum re ipsa effectu & affectu relinquuntur omnia vel possessa vel possidenda, sicut fieri solet in ingressu vel professione religiosi alieuius instituti. Tum verò quod est præcipuum Propositionis caput, quocunq; ex his modo paupertas observetur, dici potest medium cælo acquirendo tam opportunum quàm sunt divitiæ presentis huic vitæ conservandæ. Vel enim divitiæ considerantur ut medium necessarium, vel ut tantum utile sive commodum. Quod si ut necessarium considerantur, sine quo vitæ præsens non possit transigi, certè paupertas est magis necessaria secundo sensu accepta, seu saltem ex illa parte qua inordinatus rerum affectus coercetur, Nisi enim talis sit ordinatio cupiditatis & affectus rerum, quid sequitur nisi affectus pravitas & inordinatio? Quis verò nesciat quantum obsistat talis inordinatio cælo possidendo? Quis nesciat nihil coinquatum esse ingressurum? Quis porò ignoret, inordinatum quantumvis rerum affectu coinquinare hominem? Ac proinde quis non videat cælum ingressuro tam necessariam illam prævi rerum affectus denudationem, quàm terræ incolendæ divitiæ?

Domine, quia habitabis in tabernaculo tuo? Aut qui requisisti in monte sancto tuo? Qui ingreditur sine

2. 2. 9. 8. a. 2.

1. p. 7. 19. a. 6.

Hebr. 12.

Prov. 13.

In 3. parte, Dom. 7.

Tob. 4.

Mar. 6.

Apoc. 3.

Ps. 14.

sine macula; Hoc primum quod responderetur ut magis necessarium, de quo jam supra cum de infantia rationabili ageretur. At certè non sic universim præsentis vitæ sunt necessariae divitiæ: quot enim videmus inopes vel industria sua visitantes, vel aliena charitate sustentatos, vel quovis demum modo subsistentes? Quod si divitiis tantum consideres ut medium utile, commodum & opportunum vitæ præsentis facilius transigendæ: profectò sic paupertas non minus erit utile medium ac opportunum cælo acquirèdo. Primum enim certam habemus Domini vocè, aperitè pronuntiantis: *Beatos esse pauperes, quoniam ipsorum est regnum cælorum*, quæ de Beatitudine supra discretum est. Deinde patet evidentiùs quæ ut probari sit necesse, quale sit opus, quàm arduum, quàm nobile, quàm excellens, sic se suis omnibus denudare propter Christum, vel effectum vel affectum: unde si bona opera cælo deseruiunt, quanta putas erit illius operis utilitas ac futurum meritum quod vel dignitate multis præeminet, vel amplitudine tam multa & frequentia complentur, quàm sunt diversa temperandæ suæ cupiditatis tempora, variæque rationes?

Deniq; si hoc maximè cælo acquirèdo exigitur ut malum culpæ caveas: quo tandem certiori modo cavei potest quàm quo radix malorù omnium, quæ est cupiditas, abscinditur, evellitur, abdicatur? Unde à S. Climaco præclarè dictum, *Paupertas est esset ad Deum sine impedimento*: Non sic divitiæ, non sic præsentis vitæ sunt opportune, ut non super sint divitiis pluræ incommoda quàm quæ tolluntur divitiis, idcirco enim dicuntur à Domino *fallaces, seu fallacia divitiarù*, *Matth. 13. & sine*, quod cum promittant multa, pauca largiantur; & in his paucis quantæ insunt curæ, quantæ sollicitudines, quanti molestiarum aculei quibus mentem dilacerant?

III. PUNCTUM.

HOC estigitur amanti cælum paupertas, quod amanti terram divitiæ. Cum amanti terram divitiæ non colantur studiosius, quàm ut certa sunt media vitæ præsentis commodius traducendæ: paupertas autem tam certum cælo acquirèdo sit medium, ut sive necessitatem, sive utilitatem tantum mediis consideres, longè sit paupertas utilior & magis necessaria cælo possidendo, quàm sint opes terræ incolendæ. *Divites eguerunt & esurierunt, inquirentes autem Dominum: hæc præsertim certa paupertatis propolià via,*

non minuentur omni bono, nulla parte privabuntur illius boni cælestis & æterni, quod illis à Domino promissum est. *Altissima paupertas eorum*, inquit Apostolus, *abundavit in divitiis simplicitatis eorum*. De primis illis Christianis loquitur qui sua non aliter reliquerant, quàm quo secundo diximus modo; dicitur autem eorum paupertas altissima non tantum quia erat egentissima, sed quia erat maximè voluntaria, & maximè generosa, nam ex modicis illis quæ possidebāt bonis, etiam alios egentiores sustentabant, atq; hoc tanti esse meriti affirmat Apostolus ut licet aliud boni nil agerent, hoc uno tamen opere quod ita paupertatem colerent, sic abundant in divitiis spirituales & cælestes, ut propterea maximè commendentur.

Sic de his S. Bernardus, *Quid mirabilis quàm paupertate premi inter divitiis quas offert mundus, quas ostentat malignus, quas desiderat noster ipse appetit? An non meritis coronabitur qui sic certa verum mundum abiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & quod gloriosius est de seipso triumphans, & crucifigens concupiscentiam prurientem?*

Sic præclarè S. Chrysostomus, exponens hunc psalmi noni versiculum: *Patientia pauperum non peribit in finem*; *NON sic*, inquit, *in alio quæ ad victum pertinent, ubi saepe labor multus, & fructus nullus: Paupertatis vero patienter tolerata nulla unquam defraudatio, nulla frustratio.*

Jam verò quis animus tuus in hoc tam certum cæli potiundi medium? An ita paupertatem colis sicut avarus divitiis? Certè si cælum ita desiderares sicut ille terram, non minus ea coleres quæ cælo viam parant, quàm qui terram diligit, terræ se attingit. Itane verò tam parvi cælum ducis? En vane proponitur, non qui pluræ dedit, sibi comparabit: sed qui minus sibi referavit aut qui minus in possessis animi fixerit; Paupertas caminus est in quo salvandi purificantur à Domino. *Ego, inquit, excocxi te, sed non quasi argensum*, id est, suavius & levius quàm putetur, *elegisti in camino paupertatem*; Unde qui purior omnium rerum affectu fuerit, ille est magis excocxius, ille est magis pauper, ille est magis probatus, ille est magis cælo vicinus & aptus regno Dei.

Melius est modicum iusto. PARA- STI in dulcedine sua pauperi, Deo.

1. Cor. 8.

Ad ead. Ecclesi. 31. quis est huius &c.

Ps. 9.

Is. 48.

Ps. 37.

Ps. 67.